

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul VI — Nr. 246

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 31 august 1994

SUMAR

Nr.

Pagina

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

70 — Ordonanță privind impozitul pe profit 1—8

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ

privind impozitul pe profit

În temeiul art. 107 alin. (1) și (3) din Constituția României și al art. 1 lit. a) din Legea nr. 72/1994 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe,

Guvernul României emite următoarea ordonanță :

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Sunt obligați la plata impozitului pe profit, în condițiile prezentei ordonanțe, și denumiți în continuare *contribuabili* :

a) persoanele juridice române, pentru profitul impozabil obținut din orice sursă, atât din România, cât și din străinătate ;

b) persoanele juridice străine care desfășoară activitate într-un sediu permanent în România, pentru profitul impozabil aferent aceluși sediu permanent ;

c) persoanele juridice și fizice străine care desfășoară activitate în România ca partener într-o asocieră ce nu

dă naștere unei persoane juridice, pentru toate veniturile rezultate din activitatea desfășurată în România ;

d) persoanele juridice și fizice române, pentru veniturile dintr-o asocieră a acestora care nu dă naștere unei persoane juridice. În acest caz, impozitul datorat de persoanele fizice se calculează, se reține și se varsă de persoana juridică.

(2) Sunt exceptate de la plata impozitului pe profit trezoreria, statului pentru operațiunile din fondurile publice derulate prin contul general al trezoreriei, instituțiile publice pentru fondurile publice constituite, inclusiv pentru veniturile extrabugetare și disponibilitățile realizate și utilizate potrivit Legii nr. 10/1991 privind finanțele publice.

(3) Veniturile și cheltuielile persoanelor juridice fără scop lucrativ ce se iau în calcul la determinarea profitului impozabil sunt numai cele aferente activităților economice desfășurate cu scopul obținerii de profit.

Art. 2. — (1) Cota de impozit pe profit este de 38%, cu excepțiile prevăzute în prezenta ordonanță.

(2) Contribuabilii, astfel cum sunt definiți prin prezenta ordonanță, care obțin venituri și în domeniul jocurilor de noroc, autorizate potrivit prevederilor legale, inclusiv baruri și cluburi cu program de noapte, plătesc o cotă adițională de impozit de 22%, dacă ponderea veniturilor realizate din aceste activități depășește 50% din totalul veniturilor.

(3) În cazul Băncii Naționale a României, cota de impozit pe profit este de 80% și se aplică asupra veniturilor rămase după scăderea cheltuielilor deductibile și a fondului de rezervă, potrivit legii.

(4) Profitul impozabil al unei persoane juridice străine realizat printr-un sediu permanent în România se impozitează cu o cotă adițională de impozit pe profitul acesteia de 6,2%.

(5) Cota de impozit pe profit în cazul contribuabililor care realizează anual cel puțin 80% din venituri din agricultură este de 25%.

În sensul prezentei ordonanțe, prin *agricultură* se înțelege activitatea desfășurată în domeniul culturii vegetale, creșterii animalelor pentru prăsilă, producție, reproducție, selecție și din piscicultură, din care se obțin materii prime, exclusiv cultura florilor, plantelor ornamentale și tutunului.

Art. 3. — (1) În scopul aplicării prezentei ordonanțe, contribuabilii prevăzuți la art. 1 se grupează, din punct de vedere fiscal, în contribuabili mici și contribuabili mari.

(2) Prin *contribuabil mic* se înțelege contribuabilul care într-un an fiscal îndeplinește cumulativ următoarele condiții :

a) este o persoană juridică română a cărei cifră de afaceri nu a depășit 10 miliarde lei într-o perioadă de 12 luni, care se încheie la data de 30 noiembrie a anului fiscal precedent ;

b) nu are mai mult de 299 salariați permanenți la începutul anului fiscal, și

c) acesta a fost mic contribuabil, așa cum este definit în acest articol, în toți anii fiscali de la înființarea sa. Pentru aplicarea acestei prevederi, toți contribuabilii înregistrați până la data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe sunt considerați contribuabili mici.

Începând cu anul 1996, suma prevăzută la lit. a) se actualizează de către contribuabilii în funcție de indicele inflației aferent perioadei de 12 luni, care se încheie la data de 30 noiembrie a anului fiscal precedent.

(3) Cei care nu îndeplinesc condițiile de la alin. (2) sunt considerați drept contribuabili mari.

Art. 4. — (1) Anul fiscal al fiecărui contribuabil este anul calendaristic.

(2) Când un contribuabil se înființează, se reorganizează prin divizare, comasare, fuziune sau se lichidează în cursul unui an fiscal, perioada impozabilă este perioada din anul fiscal pentru care contribuabilul a existat.

CAPITOLUL II

Determinarea profitului impozabil pentru contribuabilii mari

Art. 5. — (1) Profitul impozabil anual se determină ca diferență între activul din bilanțul de la sfârșitul anului fiscal, diminuat cu obligațiile, și activul de la începutul anului fiscal, diminuat cu obligațiile aferente, minus aportul efectuat la capitalul social în cursul anului și veniturile stabilite prin prezenta ordonanță ca fiind neimpozabile, plus cheltuielile nedeductibile prevăzute de prezenta ordonanță și alte elemente prevăzute în bilanțul contabil în funcție de specificul activității contribuabilului.

(2) Elementele patrimoniale din bilanțul de la începutul și sfârșitul anului se actualizează la inflație.

(3) Metodologia de actualizare la inflație a elementelor patrimoniale ce se au în vedere la determinarea profitului impozabil conform alin. (1) se stabilește prin instrucțiunile prevăzute la art. 38.

(4) Pentru reflectarea corectă a profitului impozabil al unui an fiscal, contribuabilii vor înregistra în evidența contabilă, ca venituri, contravaloarea bunurilor mobile livrate, valoarea bunurilor imobiliare pentru care s-a transferat dreptul de proprietate, valoarea prestațiilor de servicii facturate și câștigurile, indiferent de sursă, din orice operațiuni care duc la creșterea valorii activului, precum și cheltuielile efectuate pentru realizarea acestor venituri.

(5) Metodele de evaluare a patrimoniului utilizate în contabilitate trebuie să fie aceleași în tot cursul exercițiului financiar, precum și de la un exercițiu la altul.

În cazuri justificate, contribuabilii pot schimba metodele de evaluare utilizate numai cu aprobarea direcțiilor generale ale finanțelor publice și controlului financiar de stat județene sau a municipiului București, după caz, pe baza prezentării influențelor asupra situației patrimoniale și financiare, precum și asupra nivelului impozitului pe profit.

Art. 6. — (1) Pentru determinarea profitului impozabil, cheltuielile sunt deductibile numai dacă sunt aferente realizării profitului și în limitele prevăzute de legislația în vigoare. Când o cheltuială este aferentă mai multor activități, ea se repartizează pe activitățile respective.

(2) Pentru determinarea profitului impozabil, cheltuielile pentru care nu se admite deducerea sunt :

a) impozitul pe profit datorat conform prezentei ordonanțe, precum și impozitul pe venitul realizat din străinătate, menționat la art. 12 ;

b) amortizarea peste limitele prevăzute de prezenta ordonanță ;

c) amenzile sau penalitățile datorate către autorități române sau străine ;

d) cheltuielile ocazionate de mese, cadouri, distracții și altele asemenea care depășesc limitele prevăzute de lege pentru acțiuni de protocol, relații și publicitate ;

e) sumele utilizate pentru constituirea sau majorarea rezervelor, cu excepția celor create de bancă în limita

a 2% din soldul creditelor acordate și a fondului de rezervă potrivit Legii nr. 33/1991 privind activitatea bancară, a rezervelor tehnice ale societăților de asigurare și reasigurare create conform prevederilor legale în materie, precum și a fondului de rezervă, în limita a 5% din profitul contabil anual, până ce acesta va atinge a cincea parte din capitalul social.

(3) Cheltuielile de sponsorizare sunt deductibile în limita a cotei prevăzute în Legea nr. 32/1994 privind sponsorizarea.

(4) Suma maximă a cheltuielilor cu dobânzile care poate fi dedusă de către contribuabili, în conformitate cu alin. (1), este o sumă egală cu suma veniturilor din dobânzi, plus 20% din alte venituri ale acestora, determinate în conformitate cu art. 5, pentru anul fiscal curent.

Cheltuielile cu dobânzile rămase nedeductibile se repartizează în anul următor dacă sunt deductibile în conformitate cu acest alineat și cu alin. (1). Aceste prevederi nu se aplică societăților bancare și instituțiilor financiare, care vor fi menționate în instrucțiuni.

Art. 7. — (1) Conform prevederilor art. 6, amortizarea aferentă mijloacelor fixe amortizabile ale contribuabililor este deductibilă.

(2) Mijloacele fixe amortizabile sunt împărțite, din punct de vedere fiscal, în 6 grupe, cu următoarele cote de amortizare :

Grupa	Durata de funcționare a mijloacelor fixe (determinată conform dispozițiilor legale)	Cota anuală de amortizare
1.	de la 1 an la 4 ani inclusiv	40%
2.	de la 4 ani la 8 ani inclusiv	17%
3.	de la 8 ani la 12 ani inclusiv	10%
4.	de la 12 ani la 20 de ani inclusiv	7%
5.	de la 20 de ani la 30 de ani inclusiv	4,5%
6.	peste 30 de ani	2%

(3) Mijloacele fixe a căror durată de funcționare nu poate fi stabilită conform dispozițiilor legale în materie sunt incluse în grupa 4.

(4) Mijloacele fixe din grupele 1, 2, 3, 4 și 5 sunt împărțite în subgrupe separate pe fiecare grupă, potrivit clasificății mijloacelor fixe prevăzută de normele legale, iar deducerea amortizării pentru fiecare subgrupă se determină potrivit alin. (5)—(7) din prezentul articol și dispozițiilor legale. Amortizarea mijloacelor fixe din grupa 6 se calculează pe fiecare mijloc fix în parte.

(5) Amortizarea pentru fiecare subgrupă se calculează prin aplicarea cotei de amortizare menționată la alin. (2) asupra soldului subgrupeii de la sfârșitul anului fiscal.

(6) Când valoarea mijloacelor fixe înstrăinate în timpul anului fiscal este mai mare decât soldul subgrupeii la sfârșitul anului fiscal, surplusul rezultat se include în veniturile și soldul subgrupeii este zero.

(7) Dacă soldul subgrupeii la sfârșitul anului fiscal, după deducerea amortizării aferente acestei perioade, potrivit alin. (5), este mai mic de 200.000 lei, se deduce întreaga sumă a soldului.

Art. 8. — În aplicarea prevederilor art. 6, cheltuielile cu reparațiile sau îmbunătățirile aduse mijloacelor fixe, pentru fiecare subgrupă menționată la art. 7, sunt deductibile în limita a 5% din soldul subgrupeii de la începutul anului, iar diferența se adaugă la soldul grupeii de la sfârșitul anului fiscal.

Art. 9. — Cu excepția prevederilor art. 14, pierderea dintr-un an înregistrată în bilanțul fiscal poate fi recuperată din profiturile impozabile din următorii 5 ani fiscali consecutivi.

Pierderea se actualizează la inflație.

CAPITOLUL III

Determinarea profitului impozabil pentru contribuabilii mici

Art. 10. — (1) Profitul impozabil al unui contribuabil mic se determină ca diferență între veniturile și cheltuielile efectuate pentru realizarea acestora dintr-un an fiscal înregistrate potrivit art. 5 alin. (4), cu excepția celor prevăzute la art. 6 alin. (2). Cheltuielile aferente veniturilor se stabilesc prin instrucțiunile prevăzute la art. 38.

(2) Profitul impozabil stabilit conform acestui articol se calculează lunar, cumulativ de la începutul anului fiscal.

(3) Amortizarea mijloacelor fixe se face în concordanță cu regulile contabile, fără actualizarea acestora la inflație.

(4) Cheltuielile cu reparațiile sunt deductibile la nivelul lor efectiv, dar nu mai mult de 5% din valoarea rămasă a mijloacelor fixe înscrise în bilanțul de la începutul anului. Suma ce depășește această limită se consideră modernizare și se adaugă la valoarea mijloacelor fixe reparate.

(5) Pierderea se reportează lună de lună până la recuperarea ei, fără a se depăși 36 de luni de la data înregistrării acesteia.

(6) Limitele cheltuielilor deductibile se aplică lunar, astfel încât la finele anului fiscal să se încadreze în prevederile dispozițiilor legale în vigoare.

(7) Prevederile art. 6 alin. (4) se aplică în mod corespunzător.

Art. 11. — (1) Un contribuabil poate să opteze, la cerere, să nu fie tratat ca un mic contribuabil. Cererea se aprobă de Ministerul Finanțelor și în cazul aprobării este irevocabilă.

Aprobarea operează de la 1 ianuarie a anului fiscal următor.

(2) Impozitul pe profit aferent profitului folosit pentru modernizarea tehnologiilor de fabricație sau extinderea activității în scopul obținerii de profituri suplimentare, precum și pentru investiții destinate protejării mediului înconjurător, se reduce cu 50%, urmând ca sumele echivalente reducerii să fie folosite cu aceeași destinație.

Reducerea se calculează lunar.

CAPITOLUL IV

Impunerea profiturilor realizate de persoanele străine

Art. 12. — (1) Contribuabilii definiți la art. 1 lit. b) și c) datorează impozit pentru veniturile aferente activităților desfășurate în România.

(2) Venitul este aferent unei activități desfășurate în România dacă este :

a) atribuibil unui sediu permanent din România al unei persoane juridice nerezidente ;

b) obținut din sau în legătură cu proprietăți imobiliare situate în România, inclusiv închirierea în scopul utilizării unei asemenea proprietăți și câștigul obținut prin înstrăinarea unui drept asupra unei astfel de proprietăți ;

c) plătit ca urmare a exploatării resurselor naturale localizate în România, inclusiv câștigul obținut din vânzarea unui drept aferent unor asemenea resurse naturale ;

d) plătit de un rezident român ca urmare a unor servicii prestate ;

e) obținut din înstrăinarea unui drept de proprietate ;

f) obținut din înstrăinarea de către un rezident român a unei proprietăți personale situată în străinătate, alta decât activele aferente desfășurării unei activități în afara teritoriului României ;

g) dobânda în cazul în care : datoria este garantată cu proprietăți imobiliare situate în România ; debitorul este o persoană juridică sau o persoană fizică rezidentă în România ; creditul se referă la o afacere desfășurată în România.

(3) Orice alt venit care nu este menționat la alin. (2) este venit realizat pe teritoriul României dacă este plătit de un rezident român, de sau prin intermediul unui sediu permanent în România al unei persoane juridice străine.

(4) Prin *sediul permanent* se înțelege locul prin intermediul căruia orice activitate a unei persoane fizice sau juridice străine este, total sau parțial, condusă direct sau prin intermediul unui agent dependent.

Sediul permanent include : un birou, inclusiv de conducere, o sucursală, o agenție, o fabrică, un magazin, un atelier, o mină, un loc de extracție a gazelor și petrolului sau orice alt loc din care se extrag resurse naturale.

Un șantier de construcții sau un loc unde au fost aduse echipamente pentru construcții, un proiect de montaj sau de instalare, activitățile de supraveghere, consultanță și furnizare de servicii pentru același proiect sau proiecte conexe, devin sediu permanent dacă au o durată mai mare de 12 luni.

Un sediu permanent nu include : folosirea de spații pentru depozitare sau distribuire de mărfuri ; menținerea unor stocuri de mărfuri și bunuri aparținând unei activități, doar pentru stocarea și distribuirea acestora ; menținerea unor stocuri de mărfuri aparținând unei activități, pentru distribuirea lor către o altă activitate, și menținerea unui loc pentru colectare de informații sau prestarea unor lucrări pregătitoare sau auxiliare.

(5) Prin *rezident* se înțelege o persoană juridică română sau orice persoană fizică care este domiciliată în, sau are un domiciliu stabil în România sau care este prezentă în România pentru o perioadă sau perioade care depășesc în total 183 de zile în orice perioadă de 12 luni începând sau sfârșind în anul calendaristic vizat.

(6) Profitul impozabil al unei persoane juridice străine realizat printr-un sediu permanent, în România, se determină pe baza bilanțului conform prevederilor art. 5.

(7) Pentru reflectarea reală a profitului impozabil al sediului permanent se scad numai cheltuielile aferente realizării veniturilor acestuia, având în vedere și prevederile art. 6.

(8) Persoanele juridice străine care nu desfășoară activități printr-un sediu permanent în România și persoanele fizice străine plătesc, pentru veniturile brute realizate în România, impozit prin reținere la sursă conform legislației în vigoare.

Art. 13. — (1) Persoana juridică română are dreptul de a i se deduce din impozitul pe profit datorat în România o sumă echivalentă cu impozitul pe venitul din sursa externă plătit direct sau prin reținere la sursă în străinătate, pe bază de documente care atestă plata, confirmate de autoritățile fiscale străine.

(2) Suma deducerii este la nivelul prevăzut la alin. (1), dar nu mai mult decât impozitul pe profit calculat prin aplicarea cotei impozitului pe profit prevăzută în prezenta ordonanță asupra veniturilor pe fiecare sursă de venit externă, după ce s-au scăzut cheltuielile deductibile aferente acestora.

Art. 14. — Pierderile legate de veniturile din surse externe se deduc numai din aceste venituri, separat pe fiecare sursă de venit.

CAPITOLUL V

Plata și controlul impozitului pe profit

Art. 15. — (1) În contul impozitului anual pe profit, contribuabilii mari sunt obligați la efectuarea de plăți lunare în avans în cuantum de 1/12 din impozitul pe profit aferent anului fiscal precedent până la data de 25, inclusiv, a lunii următoare.

Sumele aferente plăților în avans se actualizează în funcție de indicele de inflație dintre începutul anului fiscal și cel al lunii precedente în care se face plata.

(2) Pentru aplicarea prevederilor alin. (1), impozitul pe profit pentru anul fiscal precedent înseamnă suma obligației fiscale din acel an, fără a lua în calcul deducerile pentru plățile în avans ale impozitului care s-au efectuat în acel an, precum și creditul fiscal extern.

(3) În sensul prezentei ordonanțe, prin *credit fiscal* se înțelege deducerea sau compensarea unor sume din impozitele datorate, acordat ca facilitare la plata impozitelor sub forma recunoașterii în România a sumelor plătite, atât în țară, cât și în străinătate, cu titlu de impozite.

Art. 16. — (1) Contribuabilii mari au obligația să depună declarația de impunere privind impozitul pe profit pentru anul fiscal precedent la organul fiscal în raza căruia își au sediul, până la data de 15 mai, inclusiv, a fiecărui an, dată până la care trebuie plătit și impozitul declarat.

(2) Contribuabilii mici trebuie să depună lunar declarația de impunere până la data de 25, inclusiv, a lunii următoare, acesta fiind și termenul de plată a impozitului.

(3) Contribuabilii sunt răspunzători pentru calculul impozitelor declarate și pentru depunerea în termen a declarației de impunere.

(4) Declarația de impunere se semnează de către directorul general sau orice altă persoană autorizată, potrivit legii, să-l reprezinte pe contribuabil.

Art. 17. — (1) Pentru determinarea impozitului pe profit de plată, conform declarației de impunere prevăzută la art. 16 alin. (1), suma impozitului de plată pentru anul respectiv se actualizează cu indicele de inflație de la sfârșitul anului fiscal și data la care impozitul este plătit, dar nu mai târziu de data la care impozitul este datorat.

(2) Este permisă deducerea, ca formă a creditului fiscal, din impozitul pe profit datorat potrivit alin. (1),

a plăților în avans făcute în contul impozitului pe profit, potrivit art. 15. Orice plată în avans a impozitului se actualizează în funcție de indicele de inflație dintre luna în care plata în avans era datorată și data la care impozitul este plătit, dar nu mai târziu de data la care impozitul este datorat.

Art. 18. — (1) Completarea de către contribuabili a unei declarații de impunere este considerată drept o stabilire a impozitului pe profit și ca o cerere de plată a impozitului, conform declarației.

(2) În cazul în care organele fiscale consideră că stabilirea impozitului pe profit nu a fost făcută conform prezentei ordonanțe, acestea vor face un nou calcul al impozitului și vor comunica în scris contribuabilului modul de stabilire a acestuia.

(3) Stabilirea impozitului pe profit va fi făcută de organul fiscal și în cazul în care contribuabilul nu a completat declarația de impunere sau nu a furnizat informațiile necesare pentru a determina obligația fiscală.

(4) Sarcina de a dovedi că stabilirea impozitului pe profit, de către organele fiscale, nu este reală, revine contribuabilului, acesta având, în continuare, obligația de a depune declarația de impunere.

(5) Contribuabilul trebuie să plătească impozitul pe profit, care a fost stabilit conform alin. (2) și (3), pe baza înștiințării de plată la data și locul stabilite în înștiințare, cu excepția prevederilor art. 29, referitoare la contestațiile fiscale.

(6) Organul fiscal competent poate încheia un acord scris cu contribuabilul, conform căruia acestuia din urmă îi este permis să plătească impozitul pe profit în rate, împreună cu majorările de întârziere prevăzute în această ordonanță, dacă acordul va facilita încasarea integrală a obligației de plată, în care sens Ministerul Finanțelor va stabili competențele unităților fiscale teritoriale.

Art. 19. — (1) Plata impozitelor reglementate de prezenta ordonanță se face în lei.

(2) În situațiile în care plata veniturilor către beneficiarul de venit se face în valută, plata impozitelor, taxelor sau a eventualelor majorări de întârziere și a amenzilor reglementate de prezenta ordonanță se efectuează în lei proveniți din schimb valutar la cursul în vigoare la data plății. Dovada plății impozitelor, taxelor și altor sume datorate bugetului de stat conform prezentei ordonanțe se face cu documentul de plată în străinătate de către contribuabilul care are obligația de a calcula, reține și vărsa impozitul aferent veniturilor în valută la societatea bancară la care acesta își are deschis contul în valută, însoțit de documentele de schimb valutar.

(3) În toate cazurile, societățile bancare au obligația virării sumelor datorate bugetului de stat, conform prevederilor prezentei ordonanțe, în aceeași zi în care contribuabilul face plata obligațiilor fiscale; în caz contrar, majorările de întârziere datorate pentru neplata în termen la bugetul de stat sunt suportate de către bănci.

Art. 20. — (1) În cazul în care orice sumă reprezentând o obligație fiscală sau orice plată în avans a impozitului datorat nu este plătită la data stabilită prin prezenta ordonanță, contribuabilul este obligat să plătească majorări de întârziere la suma plătită pentru perioada cuprinsă între termenul de plată prevăzut de ordonanță și data la care obligația fiscală sau plata în

avans sunt efectuate, inclusiv. Majorarea va fi, de asemenea, plătită și de organul fiscal pentru sumele plătite în plus ca impozit și nerestituite în termenul prevăzut la alin. (4).

(2) Cota majorării de întârziere aplicate va fi cu două procente peste rata dobânzii de referință a Băncii Naționale a României.

(3) Se autorizează Ministerul Finanțelor să stabilească trimestrial cota majorării de întârziere prin ordin al ministrului, care va fi dat publicității cu 5 zile înainte de aplicarea acesteia.

(4) În cazul unei plăți peste suma impozitului datorat, majorarea de întârziere se calculează după 30 de zile de la data depunerii cererii contribuabilului de restituire a diferenței conform art. 26. Dacă termenul stabilit mai sus este anterior datei obligatorii de plată a impozitului, majorarea se calculează de la data obligației de plată a impozitului. În cazul plăților în avans, data scadenței obligației de plată a impozitului se referă la data obligatorie de plată a impozitului anual pentru care se fac plățile în avans.

(5) În scopul calculării majorării de întârziere, potrivit acestui articol, când impozitul pe profit a fost stabilit conform art. 18 alin. (3), termenul pentru plata impozitului rămâne data stabilită pentru depunerea declarației de impunere inițială, nu data stabilită prin înștiințarea de plată, conform art. 18 alin. (5).

(6) Pentru aplicarea prevederilor acestui articol, Banca Națională a României comunică Ministerului Finanțelor, până la data de 20 a ultimei luni din trimestru, rata dobânzii de referință.

Art. 21. — Constatarea, controlul, urmărirea și încasarea impozitelor, precum și a majorărilor de întârziere aferente, reglementate de prezenta ordonanță, se efectuează de organele fiscale din subordinea direcțiilor generale ale finanțelor publice și controlului financiar de stat județene și a municipiului București.

Art. 22. — (1) Un inspector fiscal sau alt angajat al unei unități fiscale, autorizat în acest sens, are dreptul de a intra în orice incintă de domiciliu al contribuabilului sau în alte incinte deschise publicului, fără o înștiințare prealabilă, în scopul determinării obligațiilor fiscale ale acestuia sau al colectării impozitelor datorate și neplătite la termen. Accesul este permis în cursul orelor normale de serviciu, iar în afara acestora, numai cu autorizarea scrisă a conducerii unității fiscale, justificată de necesitatea controlului.

(2) Un inspector fiscal sau un alt angajat al unei unități fiscale autorizat în acest sens, în scopul determinării obligației fiscale a contribuabilului sau al încasării impozitelor datorate și neplătite la termen, are dreptul să intre și în locuință, dar numai cu consimțământul contribuabilului sau proprietarului, după caz, iar în lipsa acestui consimțământ, în baza unei hotărâri judecătorești pronunțată de instanța judecătorească, la cererea conducerii unității fiscale care este obligată să motiveze necesitatea accesului în locuință.

(3) În verificările făcute conform prevederilor alin. (1) și (2) din prezentul articol, un inspector fiscal sau alt angajat al unei unități fiscale împuternicit în acest sens poate :

a) lua un extras sau face o copie a oricărui document sau înregistrări contabile ;

b) reține orice document sau orice element material care poate constitui o probă sau o dovadă în determinarea obligațiilor fiscale ale contribuabilului ;

c) să solicite ajutorul, cooperarea și asistența contribuabilului sau persoanelor care-l reprezintă pentru îndeplinirea prevederilor de la lit. a) și b).

Art. 23. — (1) În vederea determinării obligațiilor fiscale, potrivit prevederilor prezentei ordonanțe, organele fiscale au dreptul de a controla și :

a) operațiunile care au ca scop evitarea sau diminuarea plății impozitelor ;

b) operațiunile efectuate în numele contribuabilului, dar în favoarea asociaților, acționarilor sau persoanelor ce acționează în numele acestora ;

c) datorile asumate de contribuabili în contul unor împrumuturi făcute sau garantate de acționari, asociați sau de persoanele ce acționează în numele acestora, în vederea reflectării reale a operațiunii ;

d) distribuirea, împărțirea, alocarea veniturilor, ducerile, creditele sau reducerile între doi sau mai mulți contribuabili, sau acele operațiuni controlate, direct sau indirect, de persoane care au interese comune, în scopul prevenirii evaziunii fiscale și pentru reflectarea reală a operațiunilor.

(2) În cazul tranzacțiilor dintre contribuabili sau dintre aceștia și o persoană fizică sau o entitate fără personalitate juridică, care participă sub orice formă la conducerea, controlul sau capitalul altui contribuabil sau altei entități, fără personalitate juridică, valoarea ce va fi recunoscută de autoritatea fiscală este valoarea de piață a tranzacțiilor.

La fel se procedează și atunci când contribuabilul sau cealaltă persoană sau entitate sunt asociați, respectiv acționari în comun, și nu dețin controlul, așa cum este prevăzut mai sus.

Art. 24. — (1) În cazul în care ultima zi de plată a impozitului sau de depunere a documentelor cerute de prezenta ordonanță este zi nelucrătoare, sumele, respectiv documentele se consideră depuse în termen dacă acestea se depun în ziua lucrătoare imediat următoare.

(2) O declarație, o contestație sau orice alt document este considerat ca fiind completat și transmis organelor fiscale la data înregistrării, iar în cazul transmiterii prin poștă, se ia în considerare data de pe ștampila poștei.

Art. 25. — Impozitele și majorările de întâziere care nu au fost plătite în termen și în condițiile prevăzute de prezenta ordonanță sunt recuperate conform prevederilor legale.

Art. 26. — (1) În cazul unei cereri pentru restituirea unei plăți de impozite peste suma datorată depusă în termenul stabilit la art. 27 alin. (2), organul fiscal va putea compensa suma acelei plăți, așa cum a fost determinată de acesta, inclusiv majorarea de întâziere aferentă, prevăzută de această ordonanță, cu alte obligații fiscale ale contribuabilului care a făcut plata peste nivelul impozitului datorat.

(2) Organele fiscale vor restitui pe bază de cerere, în lipsa altor datorii scadente ale contribuabilului, sumele plătite în plus, împreună cu majorările de întâziere aferente, în condițiile art. 20 alin. (4).

(3) Compensarea sau restituirea va putea fi făcută și din oficiu de organele fiscale, fără o cerere de restituire prealabilă, caz în care nu se mai datorează majorări de întâziere. Despre măsura luată va fi înștiințat și contribuabilul.

(4) Nu se admit compensări ale impozitului cu eventuale creanțe deținute de contribuabili asupra statului, altele decât cele de natură fiscală.

Art. 27. — (1) Termenul de prescripție pentru stabilirea impozitelor prevăzute de prezenta ordonanță este de 5 ani de la data la care a expirat termenul de depunere a declarației de impunere.

(2) Cererile pentru compensarea sau restituirea de plăți de impozit peste suma datorată nu pot fi făcute după 5 ani de la data obligației depunerii declarației de impunere.

(3) În caz de evaziune fiscală, termenul de prescripție pentru stabilirea impozitelor este de 10 ani de la data la care a expirat termenul de depunere a declarației de impunere.

Art. 28. — (1) Funcționarii publici din cadrul unităților fiscale, inclusiv persoanele care nu mai dețin această calitate, sunt obligați să păstreze secretul asupra informațiilor pe care le dețin urmare exercitării atribuțiilor de serviciu, referitoare la un contribuabil.

(2) Informațiile referitoare la un contribuabil pot fi transmise numai în următoarele situații :

a) altor autorități cu atribuții fiscale, în scopul realizării unor obligații ce decurg din aplicarea unei legi fiscale ;

b) unei autorități din domeniul muncii și protecției sociale care face plăți de asigurări sociale sau alte plăți similare ;

c) autorităților fiscale ale altei țări, în baza unei convenții pentru evitarea dublei impuneri ;

d) autorităților judiciare competente, potrivit legii.

(3) Persoana care primește informații fiscale, conform alin. (2), este obligată să păstreze secretul fiscal asupra informațiilor primite.

(4) Informația referitoare la un contribuabil poate fi transmisă și unei alte persoane numai cu consimțământul scris al contribuabilului.

(5) Nerespectarea obligației de păstrare a secretului fiscal se pedepsește potrivit legii penale.

Art. 29. — (1) Un contribuabil care consideră că impunerea făcută de un organ fiscal este incorectă poate face cerere de revizuire a acesteia la organele direcției generale a finanțelor publice și controlului financiar de stat județean sau a municipiului București, după caz. Cererea trebuie făcută în scris, în termen de 20 de zile de la data când contribuabilul a primit înștiințarea. Cererea trebuie să fie motivată și însoțită de acte doveditoare.

(2) În termen de 30 de zile de la data înregistrării cererii de revizuire, direcțiile generale ale finanțelor publice și controlului financiar de stat județene sau a municipiului București sunt obligate să se pronunțe printr-o decizie motivată, care se comunică contribuabilului.

(3) Împotriva deciziei emise de direcțiile generale ale finanțelor publice și controlului financiar de stat județene sau a municipiului București, contribuabilul poate face contestație la Ministerul Finanțelor, în termenul prevăzut la alin. (1).

Ministerul Finanțelor este obligat să se pronunțe printr-o decizie motivată în termen de 40 de zile de la înregistrarea contestației, care se comunică contribuabilului.

(4) Decizia Ministerului Finanțelor poate fi contestată la Curtea de Apel în a cărei rază teritorială își are sediul sau, după caz, domiciliul contribuabilul.

Împotriva hotărârii Curții de Apel se poate face recurs la Curtea Supremă de Justiție, în termen de 15 zile de la comunicarea acesteia.

(5) Pentru perioadele de soluționare a cererilor de revizuire și a contestațiilor prevăzute la alin. (2) și (3) se suspendă plata sumei impozitului contestat și a majorărilor de întâziere aferente acestuia.

(6) Pentru perioadele de soluționare a cererilor de revizuire și a contestațiilor, respectiv de 30 și 40 de zile, după caz, nu se datorează și nu se calculează majorări de întârziere.

(7) În cazuri justificate, Ministerul Finanțelor poate prelungi la cererea contribuabilului perioada de suspendare prevăzută la alin. (5), când cererea de revizuire sau contestația nu a fost soluționată în termenele prevăzute de lege.

(8) Plata impozitelor și a majorărilor de întârziere aferente rămase de plată, urmare soluționării pe cale administrativă a cererii de revizuire sau a contestației, după caz, se face în termen de 5 zile de la data luării la cunoștință, prin semnătură, a deciziei date de către organele prevăzute la alin. (1) sau (3) din prezentul articol.

(9) Cererile de revizuire cu privire la impozitul pe profit și a majorărilor de întârziere aferente sunt supuse unei taxe de timbru de 2% din suma contestată. Taxa de timbru nu poate fi mai mică de 10.000 lei.

Contestațiile se timbrează cu jumătate din suma plătită la cererile de revizuire. Taxa de timbru se datorează indiferent dacă o altă cerere de revizuire sau contestație cu același obiect, înregistrată și rezolvată anterior, a fost taxată.

În vederea calculării taxei de timbru, contribuabilii sunt obligați să specifice în scris cuantumul sumei contestate.

În situația admiterii integrale sau parțiale a cererii de revizuire sau a contestației, taxa de timbru se reduce proporțional cu reducerea sumei contestate.

CAPITOLUL VI

Sancțiuni fiscale

Art. 30. — (1) Constituie contravenții fiscale următoarele fapte, dacă, potrivit legii penale, nu sunt considerate infracțiuni :

a) depunerea cu o întârziere de până la 30 de zile inclusiv a declarației de impunere se sancționează cu amendă egală cu 1% din impozitul datorat ;

b) depunerea declarației de impunere peste termenul prevăzut la lit. a), precum și nefurnizarea informațiilor necesare pentru a determina obligația fiscală se sancționează cu amendă egală cu 2% din suma impozitului datorat ;

c) neplata în întregime a impozitului stabilit la data prevăzută se sancționează cu amendă egală cu 3% din impozitul neplătit.

Impozitul neplătit înseamnă diferența dintre obligația fiscală și suma impozitului plătit la data la care contribuabilul era obligat să o facă ;

d) neplata impozitului stabilit prin reținere la sursă se sancționează cu amendă de 100% din impozitul ce trebuia reținut și vărsat.

(2) Amenzile prevăzute la alin. (1) trebuie plătite în termen de 5 zile de la rămânerea definitivă a procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției.

Neplata în acest termen atrage după sine încasarea amenzilor care se face în aceleași condiții ca impozitul la care se referă.

(3) Constatarea contravențiilor și aplicarea amenzilor fiscale se fac de către organele fiscale teritoriale ale Ministerului Finanțelor.

(4) Prevederile prezentei ordonanțe referitoare la contravenții fiscale se completează cu dispozițiile Legii nr. 32/1968 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor.

CAPITOLUL VII

Dispoziții finale și tranzitorii

Art. 31. — Scutirile de impozit prevăzute la art. 5 din Legea nr. 12/1991 privind impozitul pe profit și art. 14 din Legea nr. 35/1991 privind regimul investițiilor străine, cu modificările ulterioare, vor rămâne valabile numai în cazul persoanelor juridice care s-au înregistrat la Registrul comerțului înainte de 1 ianuarie 1995 și pentru care perioada de scutire nu a expirat. Scutirea operează până la expirarea perioadei legale, cu condiția de a activa și realiza în continuare venituri, încă o perioadă egală cu perioada de scutire. În caz contrar, impozitul pe profit se recalculază, inclusiv pentru perioada de scutire, potrivit reglementărilor existente la data acordării facilităților.

Art. 32. — Dividendele primite de o persoană juridică română de la altă persoană juridică română nu sunt supuse impozitului pe profit.

Art. 33. — Aportul la capitalul social al unei persoane juridice depus de o persoană fizică sau juridică nu este supus impunerii. Valoarea din bilanț a activelor aduse ca aport se reportează de la acționar, respectiv asociat.

Metodologia de calcul și de reflectare în profit a operațiunilor legate de distribuirea activelor în cazul lichidărilor parțiale sau totale ale contribuabililor, precum și al reorganizării acestora; va fi menționată în instrucțiunile prevăzute la art. 38.

Art. 34. — (1) Pierderile înregistrate până la 1 ianuarie 1995 pot fi recuperate din profitul impozabil în anul 1995 și în anii următori potrivit prevederilor legale existente până la 1 ianuarie 1995, fără a fi actualizate la inflație.

(2) Pierderea netă înregistrată în perioada de scutire poate fi recuperată din profiturile impozabile viitoare conform prevederilor prezentei ordonanțe. Pierderea netă se calculează ca diferență între profitul impozabil aferent perioadei de scutire și pierderile înregistrate în aceeași perioadă. Pierderea netă, astfel calculată, nu se actualizează la inflație.

Art. 35. — (1) Profitul regiilor autonome rămas după plata impozitului pe profit se utilizează pentru stimularea salariilor, în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare, precum și pentru constituirea de resurse proprii de finanțare, iar diferența se varsă la bugetul de stat sau bugetele locale, după caz.

Sumele pentru constituirea resurselor proprii de finanțare se aprobă de către Guvern, la propunerea ministerului de resort, cu avizul Ministerului Finanțelor, o dată cu bugetele de venituri și cheltuieli ale regiilor autonome.

În cazul regiilor autonome de interes local, aceste atribuții revin consiliilor locale sau județene, după caz.

(2) Termenul de vărsare este 15 mai al anului fiscal următor.

În acest caz, prevederile cap. V se aplică în mod corespunzător.

Art. 36. — Pentru aplicarea prevederilor prezentei ordonanțe referitoare la actualizarea la inflație, Comisia Națională pentru Statistică va publica lunar și

anual indicele de inflație, până la data de 20 a lunii următoare, respectiv 20 ianuarie a anului următor.

Art. 37. — (1) Obligațiile fiscale reglementate prin prezenta ordonanță sunt venituri ale bugetului de stat.

(2) Ca excepție de la prevederile alin. (1), impozitul pe profit, majorările și amenzile calculate potrivit prezentei ordonanțe și datorate de regiile autonome din subordinea consiliilor locale și consiliilor județene sunt venituri ale bugetelor locale respective.

Art. 38. — (1) Pentru aplicarea prevederilor prezentei ordonanțe, în termen de 90 de zile de la publicarea acesteia în Monitorul Oficial al României, Guvernul va aproba, la propunerea Ministerului Finanțelor, Instrucțiunile privind metodologia de calcul și formularistica corespunzătoare referitoare la impozitul pe profit.

(2) Pentru aplicarea unitară a prevederilor prezentei ordonanțe se constituie, în cadrul Direcției generale a impozitelor directe, Comisia centrală fiscală, coordonată de secretarul de stat ce răspunde de activitatea veniturilor statului. Componența comisiei se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor.

(3) Ordinele, modelele de formulare și normele de completare referitoare la impozitul pe profit, precum și deciziile comisiei prevăzute la alin. (2) se publică în Monitorul Oficial al României.

Art. 39. — În funcție de rezultatele aplicării noului sistem de impunere a profitului, Guvernul poate adopta, la propunerea Ministerului Finanțelor, până la 31 decembrie 1995, măsuri pentru organizarea, aplicarea și îmbunătățirea elementelor tehnice ale acestui sistem, fără modificarea cotelor de impozit prevăzute în prezenta ordonanță.

Art. 40. — Prezenta ordonanță intră în vigoare începând cu anul fiscal 1995.

Art. 41. — Pe data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe se abrogă: Legea nr. 12/1991 privind impozitul pe profit; Legea nr. 55/1991 pentru modificarea art. 5 din Legea nr. 12/1991 privind impozitul pe profit; Hotărârea Guvernului nr. 804/1991 privind impozitul pe profit; art. 14, 15 și 16 din Legea nr. 35/1991 privind regimul investițiilor străine, așa cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 57/1993; art. 68 din Legea nr. 64/1991 privind brevetele de in-

venție; art. 5 din Legea nr. 103/1992 privind dreptul exclusiv al cultelor religioase pentru producerea obiectelor de cult; Legea nr. 54/1992 privind impozitul pe sumele obținute din vânzarea activelor societăților comerciale cu capital de stat, cu excepția art. 6; art. 1 din Decretul nr. 276/1973 pentru reglementarea impunerii unor venituri realizate din Republica Socialistă România de persoanele fizice și juridice nerezidente, astfel cum a fost modificat prin Decretul nr. 125/1977 privind modificarea Decretului nr. 276/1973 pentru reglementarea impunerii unor venituri realizate din Republica Socialistă România de persoane fizice și juridice nerezidente, numai în ce privește condiția de rezidență; Decretul nr. 394/1973 privind la impunerea veniturilor realizate din închirieri de imobile, numai prevederile referitoare la persoane juridice; art. 8 alin. 1 din Legea nr. 15/1990 privind reorganizarea unităților economice de stat ca regii autonome și societăți comerciale, așa cum a fost modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 3/1994 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 15/1993 privind unele măsuri pentru restructurarea activității regiilor autonome; Ordonanța Guvernului nr. 18/1994 privind măsuri pentru întărirea disciplinei financiare a agenților economici, numai prevederile referitoare la majorările de întârziere aferente veniturilor bugetare, reglementate de prezenta ordonanță; Ordonanța Guvernului nr. 14/1992 privind modificarea nivelului majorărilor de întârziere datorate pentru neplata în termen a veniturilor cuvenite bugetului, aprobată prin Legea nr. 114/1992, numai prevederile referitoare la cota majorărilor de întârziere aferente veniturilor bugetare reglementate prin prezenta ordonanță; Ordonanța Guvernului nr. 17/1993 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor la reglementările financiar-gestionare și fiscale, numai contravențiile și sancțiunile referitoare la veniturile bugetare reglementate prin prezenta ordonanță; art. 27 alin. 2 din Legea nr. 33/1991 privind activitatea bancară; art. 13 lit. a) din Legea nr. 53/1992 privind protecția specială a persoanelor handicapate; art. 5 alin. 4 din Legea nr. 80/1992 privind pensiile și alte drepturi de asigurări sociale ale agricultorilor, modificată prin Legea nr. 1/1994; Hotărârea Guvernului nr. 557/1992 privind unele măsuri de constituire a fondului asigurărilor sociale pentru agricultori; art. 2 și 3 din Legea nr. 67/1993 privind constituirea și utilizarea fondului special pentru cercetare-dezvoltare, precum și orice alte dispoziții contrare.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE VĂCĂROIU

Contrasemnează:

Ministru de stat,
ministrul finanțelor,
Florin Georgescu

București, 29 august 1994.

Nr. 70.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, București, calea 1 Septembrie — Palatul Parlamentului,
sector 5, cont 30.90.12.301 E.C.R. — S.M.B.
Adresa pentru publicitate: Serviciul relații cu publicul și activități economice, București,
str. Blanduziei nr. 1, sector 2, telefon 6.11.77.02.
Tiparul: Tipografia „Monitorul Oficial” București, str. Jiului nr. 163 sector 1, telefon 6.66.55.56.